

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TERTUR NODUM ALTARIA

XXV. ÉVF. 1925. NOVEMBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 30.000 K.

Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. l.

VIRGO IPSUM QUEM GENT

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEL

EXCE PANIS ANGELOM FACTUS CIRUS VIATORUM VERE PANIS FILIUM. ELECTORUM CONSERVAVIT. CUJUS NON SUM DIGNUS.

EL ELECTORUM CONSERVAVIT. CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Orsenigo Cézár* pápai nuncius beszéde az eucharisztikus díszgyűlésen. — *Dr. Petró József:* Az oltáregyesületi tagok kötelességei. — *Dr. Fábrián Gáspár:* Család és Oltáriszentség. — *Benz-Csáky Ilona:* Az aranykapu előtt. — *Központi:* Harc a közömbösség ellen. — *Krónika.*

Az Örökimádás novemberi istentiszteleteinek sorrendje.

November 1-én: Mindenszentek ünnepén 10 órakor nagymise, d. u. 1/46-kor szentbeszéd és ünnepies áldás.

2-án: Halottak napján 9 órakor nagymise (Requiem), minden órakor gyászmisek. Szentségkítétel a gyászmisek miatt csak déli 12 órakor.

Délután a rendes időben rózsafüzér, litánia és áldás.

3-án 9 órakor gyászmise az Oltáregyesület megholt tagjaiért.

5-én a minden hónap első péntekét megelőző csütörtökön tartatni szokott szentóra-ájtatosság d. u. 1/46-kor.

6-án, mint az Oltáregyesület megalakításának évfordulóján és az egyházmegyei szentségimádás napján, reggel 6 órakor szentségkítétel, 9 órakor nagymise; d. u. 1/46-kor szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

8-án, mint a hónap második vasárnapján, az Oltáregyesület közös istentisztelete: 8 órakor szentmise közös szentáldozással, d. u. 1/46-kor szentbeszéd és áldás.

9-én d. u. 4. órakor választmányi ülés.

16-án d. u. 4 órakor terjesztői ülés.

19-én: Szent Erzsébet napján 9 órakor nagymise.

20-án felejthetetlen áldott emlékü igazgatónk, Kánter Károly halálának évfordulóján, 9 órakor szentmise a megboldogult lelkiüdvéért.

November 28-án nyílik meg a karácsonyi jótékony célú bazár az Oltáregyesület javára. Nyitva lesz mindennap dec. 7-ig. Gyermek napja vasárnap délután lesz.

Az Oltáregyesület irodájából: n (IX. Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat előfizetés egész évre 30.000 K, egyes példány 3000 K, régi teljes évfolyam 15.000 K, régi évfolyamok egyes példánya 500 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 10.000 K, Vezérkönyve 10.000 K, Felvételi füzet 600 K, Fél százados története 40.000 K, Érme 30.000 K, Az O. E. szervezése és működése 1000 K.

Külföldiek: Jézus Szíve hónapja (füzve) 3500 K, Havli magány (Nádasdy) 10.000 K, Kánter Károly emlékkönyv 20.000 K, Szent Zita élete 2000 K, Szent Zita élete egyszerűbb kiadásban 1000 K, Boldog Terézia szelleme 5.50 ar. kor. 38.500 K, Az Eucharisztia zenéje 1000 K, Litánia (latin szöveggel) 500 K, Litánia Szent Józsefről 500 K, Levelezőlapok (Örökimádás-templom) 1000 K, Kánter Károly emlékképek 500 K.

Jézusom Örömm folyóirat előfizetése egész évre 20.000 K, egyes példány 2000 K, régi teljes évfolyam 10.000 K, régi évfolyam egyes példánya 500 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme 12.000 K, Indulója 500 K, Zászló levelezőlapja 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 20.000 K, Fehér Illom 2000 K, MI az Eucharisztikus Gyermekszövetség 200 K, Pápai áldás-levelezőlap 200 K, Levélzárókönyv 50 K, Örökimádás imakönyv (Varga-Walser) bőrkötés párnázott 280.000 K, félévazonkötés 98.000 K, nagybetűs 112.000 K, Menjete Józsefhez 2000 K, Szent József imakönyv 84.000 K.

A pápai nuncius úr önmagyméltóságának üdvözlő beszéde az eucharisztikus díszgyűlésünkön.¹

REGYELMES Főpásztorok, mélyen tisztelt Díszgyűlés! Alig szükséges nagyrabecsülésemet nyilvánítani ezen gyűlés iránt, amely az eucharisztikus kultusz előmozdítását célozza. Hisz minden papnak, de Jézus Krisztus helytartója követének leginkább szívéhez nőtt az Eucharisztia szent ügye.

Vannak azonban más okok, amelyek ezen budapesti eucharisztikus gyűlést előttem különösen kedvessé teszik. Különösen hármát szeretnék megemlíteni: az *emberek*, akik itt összejöttek, a *hely*, ahol együtt vagyunk, az *idő*, amikor e gyűlést tartjuk.

Örömöm első okául az egybegyültek minőségét jelöltem meg. Ismeretes a közmondás: «Az ember erényét arról ismered meg, amit szeret». Jók azok, akik jót, — jobbak, akik tökéletesebbet, — legjobbak, akik a Legfőbb Jót szeretik és ezek szeretete igazán lángoló szeretet. Ezért mondhatom el joggal, hogy itt nem a jók vagy jobbak, hanem a legjobbak jöttek össze. Mert lehet-e magasztosabb tárgya szeretetünknek, mint Isten az Ő szeretete szentségében? Van-e nemesebb gondoskodás annál, mint amely az eucharisztikus kultuszt védelmezi és törekszik terjeszteni?

Örömöm másik oka, hogy ezen nagyszerű emberek ép e helyen gyűlnek össze. Hol gyűlésezhetnének az édes és kellemes eucharisztikus tiszteletről méltóbban és megfelelőbben, mint épen ezen a helyen, ahol naponta teljes, kellemes és énekes dicséret mutatattik be az eucharisztikus Istennek. Ahol Istennek szentelt jámborságos lelkek naphosszat váltakoznak Krisztus imadásában csakúgy, mint az ég angyalai, akik megszakítás nélkül arcraborulnak Isten trónja előtt és a mindenhatót állandó dicsérettel imádják?

Örömöm harmadik okaként az időt neveztem meg. Nem hallgatható el, hogy ezen Szentévben néhány hónap előtt avatták boldoggá

¹ Fordította a szerkesztő.

Eymard Péter Juliánt, akiben oly magasra csapott az eucharisztikus szeretet lángja, hogy mintegy fémjelzője lett életszentségének. Ez a gyűlés úgy látszik csodálatosképen az új Boldog tiszteletét szolgálja. Ha pedig a mi városunkat tekintjük, akkor is látjuk, hogy ez a gyűlés mily bölcsen nvan beleillesztve a többi ünnepek közé. Az ezen napokban Budapesten összegyűlt katolikus nagygyűlés keretébe semmit sem lehetett volna alkalmasabban beilleszteni, mint ezt az eucharisztikus díszgyűlést. Mert maga Krisztus is, amikor nyilvános prédikációinak fáradozmai előtt állott, magához vevén három apostolát, a Tábor-hegyére vonult és ott kegyesen föltárta előttük istensége bensőbb titkait. Ámde mi más a mi gyűlésünk, mint misztikus felvonulás a szenthegyre? És kik vagytok ti mások, mint azok a szeretett tanítványok, akiket a többiek előtt avatott be Jézus Krisztus bensőséges titkaiba?

Nem hiányoznak más dolgok sem, amelyekről örömmel szólhatok s amit ti szívesen hallotok. A tapasztalás naponta tanít reá, hogy hacsak az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők munkások! És valóban hiábavalók volnának a szavak és cselekedetek ezen katolikus gyűléseken, ha nem imádkoznának természetfölötti megerősítésért. Azért a legnagyobb hálával köszönöm nektek, hogy ilyen természetfölötti élet megerősítésére és terjesztésére a papság és nép csodálatos egységében törekedtek. Adja Isten, hogy napról-napra gyarapítani tudjátok a legfőbbesébb Oltárszentség imádóinak számát és minél többeket tudjatok szóval és példával a napi szentmise-hallgatásnak és naponkénti szentáldozásnak megnyerni.

Mindenekelőtt különös dicséretre érdemesítjük azokat, akik — kivált a jámbor hölgyek — nemcsak a templomok látogatását és a szentáldozást szorgalmazzák, hanem fáradságot és anyagiakat is áldoznak arra, hogy az eucharisztikus Krisztus mindenütt méltó környezetben legyen és hogy a szegény templomok legalább a szükséges ruhákkal és szerekkel el legyenek látva. Ó mily gyönyörűséges ez a szeretet, amely azt a bőkezűséget hozza emlékezetünkbe, amellyel a jámbor asszonyok egykor Krisztusnak a keresztről levett testét tiszteletteljesen gyolcsokba takarták.

Hítetek és jámborságtok eme példái csodálatosan használnak a katolikus egyháznak. Most különösen hasznos és szükséges, hogy papság és hívek válogatottjai mintegy zárt sorokban, nyíltan és különös buzgósággal nyujtsák a szentségi Jézus szolgálatának ragyogó példáját.

Épen azért, amikor benneteket — papokat, szerzetesnőket és világiakat — a megérdemelt dicsérettel köszöntünk, örömmel adjuk mindnyájatoknak az apostoli áldást, különösen a célból, hogy Isten a szeretett Magyarországot jótéteményeivel elhalmozni és az eucharisztikus Úr Jézusnak napról-napra jobban uralma alá juttatni méltóztassék.

Az oltáregyesületi tagok kötelességei.

Az okt. 12-i eucharisztikus díszyűlésen elmondotta: *dr. Petró József* egri spirituális.

KATHOLIKUS anyaszentegyháznak legdrágább kincse és dicsősége az Eucharisztia. Legcsodásabb hittételei, legbájosabb szertartásai az Eucharisziára vonatkoznak. Ez az a hatalmas erő, mely a hívőket összetartja, a bűnösöket földresujtja, az eretnekeket visszahozza.

Azok, akiket különösen vonz magához a szívek eucharisztikus Királya, rendesen társulatokba szoktak tömörülni, hogy szívük egymás lelkesedésétől még lángolóbb buzgalomra gyulladjon. Egy ilyen társulat, még pedig egyike az elsőknek, az Oltáregyesület, melynek ez a templom a középpontja.

Nekem most az a feladatom, hogy reámutassak az oltáregyesületek jelentőségére, az oltáregyesületek hivatására és hogy azok számára, akik az oltáregyesületbe be óhajtanak lépni, megjelöljem a munkakört, mely reájuk vár.

Mit kíván a szentségi Úr Jézus az oltáregyesületi tagoktól?
Kívánja tőlük, hogy hozzanak neki először is

szíveket.

Hozzák elsősorban természetesen a saját szívüket. Még pedig hozzák a szívüket a szeretet, a lemondás, az irgalmasság és a hősiesség béke-tűrési kincses szelencéiben.

Azután hozzanak szíveket az Úrnak azáltal, hogy minden erejükkel terjesztik a gyakori szentáldozást. Fáj nekik, ha az áldoztató korlátjánál üres egy hely, tudják, hogy az Úr Jézusnak legnagyobb vágya az, hogy nap-nap mellett minél több szívbe ellátogathasson.

A gyakori szentáldozás! Ez év dec. 20-án lesz húszéves évfordulója annak a nevezetes eseménynek, hogy b. e. X. Piusz pápa a gyakori szentáldozásra vonatkozó rendeletét kiadta. Meg vagyunk róla győződve, hogy az egyházi történetírás idővel ennek a rendeletnek époly nagy jelentőséget fog tulajdonítani, mint pl. assisi szent Ferenc fellépésének. Assisi szent Ferenc III. Ince pápa álma szerint a roskadozó lateráni székesegyházat vállával megtámasztotta, X. Piusz pápa pedig — XIII. Leo pápa nyomdokaiba lépve, aki a századvégi fordulónál az egész világot Jézus szent Szívének felajánlotta — az eucharisztikus mozgalom megindításával programot adott a XX. századnak. S ha az isteni Gondviselés meghallgatja annyi buzgó léleknek az imáját és X. Piusz pápát az oltárra emeli és ezáltal az ő programját megerősíti — ez lesz egyik legszebb napja az életünknek — akkor majd még világosabban fogjuk látni az

Eucharisztia centrális jelentőségét az anyaszentegyházban, akkor majd még jobban be fogjuk látni, hogy a katolikusok részéről kiinduló minden társadalmi, szociális, politikai és kulturális kezdeményezésnek, egyesülésnek csak akkor lesz igazán mély alapja, ha eucharisztikus alapra építjük azokat. Akkor majd csak olyan egyesülésekhez fogjuk odaadni a katolikus nevet, mely a tagok bizonyos kötelességeit illetőleg valamelyes vonatkozásban vannak az Eucharisziával.

A gyakori szentáldozásra vonatkozólag üssük fel a német statisztikát. Az 1917-iki statisztikát vesszük. Ebben az évben Németországban 24,236.905 katolikus volt, a szentáldozások száma pedig abban az évben 220,846.232 volt. Egy katolikusra tehát átlag 9 szentáldozás esik.

Hollandiában is számolják a szentáldozásokat. A hertogenbuschi egyházmegyének 1922-ik évi statisztikája szerint ebben az egyházmegyében volt 538.000 katolikus. A szentáldozások száma pedig 16,494.447 volt. Egy katolikusra tehát átlag 30—32 szentáldozás esik évenként.

Nálunk nincs statisztika a szentáldozások számáról. Ha lenne, nem tudom, nem kellene-e szégyenkezünk miatta. Egy paptársam örömmel újságolta, hogy az ő falujában egy év alatt 6000 szentáldozás volt. Megkérdeztem a katolikus hívek számát. Azt felelte: 4000. Egy másik helyen 20.000 szentáldozásról számolnak be, a katolikusok száma pedig 14.000. Mindakét helyen tehát egy katolikusra mindössze 1 vagy 2 szentáldozás esik évenként. Mi ez a németek 9-es és a hollandok 32-es számához. Igaz, hogy vannak nálunk is helységek, ahol a statisztika kissé magasabb számot mutat, de viszont ki merné tagadni, hogy van nem egy község Magyarországon, hol még egy szentáldozás sem esik egy katolikusra évenként. Pedig nem mondhatjuk, hogy a magyar népnek nem volna érzéke a gyakori szentáldozás iránt. Egy hevesmegyei faluban láttuk, hogy Jézus szent Szívének az ünnepén — tehát a legnagyobb dologidőben — oly sokan áldoztak, hogy még a templomon kívül is nagy kört alkottak a szentáldozáshoz járuló hívek. Egy borsodmegyei kis faluban pedig 400-an tartják az első pénteket.

Meg kell állapítanunk, hogy ezen a téren még sokat kell tennünk. Nagy feladat vár itten az oltáregyesületi tagokra. Ne kopogtassanak az ajtókon, kopogtassanak a szíveken, hogy minél többen tapasztalják, mily édes az Úr Jézussal találkozni a szentáldozásban. Egyszóval hozzanak *szíveket* az Úr Jézusnak.

De hozzanak azután

2. kelyheket is.

Hozzanak általában templomi szereket, vagyis mindazt, ami szükséges, hogy az oltár szent. misztériuma a hívek előtt teljes méltóságban kibontakozhassék.

Ott, ahol van pezsgő eucharisztikus élet, ott újraépülnek a templomok, ott nem kopott és pókhálós az oltár, ott nem durva házivászonból készül a kehelykendő, ott a márványoltár fehérsége, a fényes gyertyatartók ragyogása, a drága kazula együtt dicséri az Urat az adoráló hívekkel.

Az Úr Jézus kíván tőlünk új templomokat, új oltárokat.

Egy történeti könyvben olvasom, hogy a mohácsi vész előtt, mielőtt még nemzeti nagylétünk nagy temetőjében az ország színe virágával az apostoli király és 7 egyházfejedelem is sírját lelte volna, mily virágzó katolikus élet volt Magyarországon. A mohácsi vész előtt volt hazánkban 60 bencés és 49 cisztercita apátság, 56 premontrai prépostság, 97 pálosrendi, 15 ágostonrendi, 25 domonkosrendi, 142 ferencrendi kolostor, nem is számítva a Johannita és Trinitárius kolostorokat. És ezek még csak a férfizárdák. Ezekénkívül volt még igen sok népes apácázárda. Mily nagyszerű katolikus élet lehetett itt ezen a földön! Mennyi gyönyörű temploma, szentélye lehetett itt a szentségi Jézusnak! Ezeknek most már a romjai sincsenek meg. Ki adja vissza ezeket a lakóhelyeket az isteni Üdvözítőnek?

Ha az ember külföldön a különböző országokban jár és megfigyel három dolgot: a templomok szépségét vagy elhanyagoltságát, a nép gazdagságát vagy szegénységét s végül a katolikusok vallássosságát vagy hidegségét, akkor arra a megállapításra jut — az általánosítás veszélyétől persze óvnunk kell magunkat —, hogy *a templomok szépsége nem a katolikusok gazdagságával, hanem a katolikusok buzgóságával áll egyenes arányban.* Gyakran lehet látni gazdag népet szegény templommal vagy szegény, de mélyen vallásos népet igen gazdag templommal.

Két konkrét példát szeretnék felhozni.

A hollandok általában egyszerűen élnek. Abban a faluban, ahol én több hetet töltöttem, 10—20 frt is elég nagy pénz volt. És mégis ebben a kis faluban az elmúlt esztendőben nem kevesebb, mint 400.000 holland frt (magyar pénzben kb. 10—12 milliárd K) ment ki a plébános és az apácák főnöknőjének kezén egyházi építkezésre. Miből magyarázható meg ez a nagyszerű áldozatkészség? En, aki ott közöttük éltem, más

Ott az én hazám!
Atyám vár reám.

magyarázatot nem találtam, mint azt, hogy ebben a 3—4000 lakossal bíró falueskában az elmúlt évben 116.000 szentáldozás volt.

Ennek az ellenkezőjét látjuk Franciaországban. A francia katolikusok jelene rendkívül siralmas. Ha valaki nem a francia folyóiratok dicsekvéseiből vagy egy párisi hotel ablakából itéli meg a francia egyházi közállapotokat, akkor lehetetlen fájdalommal nem tapasztalni, hogy az egyház legidősebb leánya milyen megalázó, koldusos életre jutott. Régen te nagyszerű templomokat tudtak a francia katolikusok építeni. Ma már igen kevés templom épül. Ennek pedig az az oka, hogy nincs bensőséges hitélet. Sem Párisban, sem a vidéken nem lát az ember tömeges szentáldozásokat, még vasárnap sem telik meg a templom a hívekkel. Egyes helyeken pedig tömeges aposztaziáról hallunk. Nagy a gazdagság és fényűzés, de nincs hitélet és ennél fogva nem épülnek a templomok.

Ha tehát mi azt akarjuk, hogy ne legyen Magyarországon olyan katolikus templom, amelyben lehullott vakolatot, rongyos szőnyeget, szúette padokat, elfakult miseruhákat és megsárgult oltárkendőket s mindenütt izléstelenséget, port és elhanyagoltságot kelljen látnunk, akkor gondoskodjunk a hitélet felvirágoztatásáról, járuljunk gyakran a szentáldozáshoz és legyünk apostolai az eucharisztikus szeretetnek.

S ha ez az eucharisztikus szeretet eltöli a lelkünket, akkor érezni fogjuk, *mily édes dolog adni valamit az Úr szentélyének.* Hiszen boldog érzés fogja el az ember lelkét, ha egy derék árva fiút tanuláshoz segíthetünk, ha egy nagycsaládos szegény özvegyasszony betegágyához egy kis meleg ételt vagy orvosságot vihetünk, ha adományokat gyűjthetünk, hogy egy jámbor leány egy tisztességes férfival házasságot köthessen, de legédesebb öröme mégis annak van, aki adományát az Úr templomának hozza. Magam is láttam egy úriembert, aki nem tudta könnyeit visszafojtani, mikor egy nagyobb összeget — a mai értékben valami 80—100 millió K-át — adott át egy öreg papnak, hogy a templomát restauráltathassa. Hallottam, hogy itt az Örökimádás-templomban a perselyben egyszer nagyobb összegű pénzt találtak. Az a nemes lélek, aki titoktartásával így meglopta az emberek kíváncsiságát, nem azt súgja nekünk, hogy édes, nagyon édes dolog adományokat adni az Úrnak. És talán túlzott dolognak látszik, ha azt mondom, hogy azt a kezet, mely az eucharisztikus Jézus tiszteletére ír végrendeletet, tisztelettel csókolják a láthatatlan angyalok, de kétségtelen, hogy nekünk, magyaroknak a szent István király 900 év óta romlatlan adakozó jobbja isteni felhívás, hogy minél több ragyogó hajlékot építsünk, minél több izléses oltárt emeljünk és minél több drága kelyhet ajándékozzunk az Úrnak.

Az oltáregyesületi tagok hozzanak az Úrnak

3. hivatásokat.

Mit ér a hideg márványoltár, mit ér a drága kehely, ha nincs pap, aki az oltárhoz álljon, aki magára öltse a selyemkazulát és az áldozati kelyhet a kezébe vegye és aki életének áldozatos tisztaságával miljót alkothasson az újszövetség reggeli áldozatához.

Az Úr Jézusnak forró vágya, hogy sok és buzgó papja legyen.

Az oltáregyesületek buzgó tagjai sokat tehetnek e téren. Imád-ságaikkal is! Hiszen az Úr Jézus meghagyta, hogy az Atyától kérjünk munkásokat az aratáshoz. Adományaikkal is! A gazdagok alapítványokat, intézményeket létesíthetnek erre a magasztos célra. Azonkívül anyagilag segíthetik a szegényebb papnövendékeket. Tehetségesebb papnövendékek egyetemi, vagy külföldi kiképeztetéséről gondoskodhatnak. De legtöbbet tehetnek irányításukkal és tanácsaikkal. Itt elsősorban az édesanyákra gondolunk. Ő, ezek az eucharisztikus lelkületű, gyakran áldozó édesanyák küldik a szemináriumba azokat a fiúkat, akiknek a hitük erős, mint a szikla, akik — ha talán kissé gyengébb tehetségűek is —, de meggyőződésük, hitük feszítőerejével nagyot tudnak alkotni az életben, tömegeket képesek megmozgatni, összetartani, harcbavinni, akik a János-lelkek vágyával sóvárognak a halhatatlan lelkek megmentése után s nincs az az áldozat, melyre ne vállalkoznának a jó ügy érdekében. Ezeknek az édesanyáknak e csókja kispapfiuk arcán — ha kegyelmi hatásaiban nem is — de szépségében olyan, mint a papszentelés, annak az ifjú léleknek erőt ad és hivatását erősíti. Ezek azok az édesanyák, akik — ha előkelők is — nem várják fiaiktól, hogy azok magas állásra törtessenek, hanem hogy a legnehezebb helyzetben is a kötelességeiket teljesítsék, hogy alázatos szolgálói legyenek az isteni Üdvözítőnek. Ezek a hősies lelkű Monikák nevelik az egyháznak a mélylelkű Ágostonokat.

Ime tehát ez az oltáregyesületi tagok munkaköre: apostolkodásukkal hozni szíveket, kelyheket és hivatásokat az Úr Jézusnak.

Ehhez a nagyszerű munkához azonban *szükséges a tömörülés*. Kívánatos volna, hogy Csonkamagyarország minden egyházmegyéjének minden oltáregyesülete csatlakozzék az oltáregyesületi központhoz. Idáig csak az esztergomi, az egrői és a veszprémi egyházmegyéek oltáregyesületei tartoznak ide. Meg kell még jegyeznünk, hogy a megszállás miatt az esztergomi egyházmegye 408, a veszprémi egyházmegye pedig 62 oltáregyesületet veszített.

Mínél nagyobb volna az oltáregyesületek között az összetartás, annál nagyobb volna az erő és az eredmény.

Induljon el tehát minden oltáregyesületi tag és dolgozzék, apostolkodjék az oltárszekerényben rejtőző isteni Üdvözítő dicsőségéért!

tellenek vagytok. Panaceátok porhintés, képmutatás, mely meg nem véd senkit, ellenben minden összeomlik az első komoly kísértésre és jön a bűn, a fertő, a bukás, a pokol feltartóztatlanul.

Ezzel szemben mi katolikus hívek büszkén hirdethetjük, hogy a mi fenséges vallásunk szent titka, csodálatos talizmánja az egyedüli erő, hatalom, mely megóv, visszatart a bűn perzselő hatalmától, felráz a véték undorító gőzének bódulatából, mely vidámmá, dalossá, széppé, nemessé, bizóvá, napsugarassá teszi a lelket. És ez a mi fenséges, szépséges édes talizmánunk, az Úr Jézus szent teste az Oltáriszentségben! Ó édes, drága szent kincsünk, talizmánunk, de szeretünk Téged! Te adsz erőt a hitvesi hűségre; Te adsz kitartást a házaselet nehézségei között, Te vagy támasza, oltalma, fenntartója, vigasztalója a családapáknak és családanyáknak, hogy nehéz kötelmeiket könnyen, jókedvvel teljesítsék!

Mit tudják ezt azok, kik nem ízelették a Te édességedet: szent Ostya!

Azután ki ad erőt a gyermekek nevelésére, ki mutatja meg a helyes utat, ki mondja meg mit tegyen a szegény, kétségbeesett, fáradt, letört szülő, hogy védje, oltalmazza, vezesse, irányítsa gyermekeit kis korától kezdve, kinek oltalmába ajánlja bizton és nyugodtan legdrágább kincsét ma, mikor a nagyváros forgatagában a szörnyű bűnök vámpirkarmai sötéten meredeznek az ártatlanok felé, mikor utca, családok, rokonok, barátok házai is az ártatlan gyermeki szív és lélek bűnalkalmainak rettenetes tanyáivá válhatnak?

Vajjon ki vagy mi biztosítja gyermekeink ártatlanságát, tisztaságát, lelki és testi üdeségét, mikor a bűn minden utcasarkon leselkedik rájuk, hogy elrabolja tőlük azt, mit visszahozni többé nem lehet soha!

A főváros szörnyű bűnpoklában ártatlanul járó gyermekeinknek lábanyomát ki őrzi, oltalmazza?

Csakis egyedül az isteni kegyelem, kedves testvéreim, mely az Eucharisziából árad, melyet a gyermek a szülő példaadásából már zsenge korában megismer, benne növekedik és a bűn elleni harcban ezt választja ő is legfőbb fegyverévé a mindennapi szentáldozásban!

Ó magnum mysterium! Ó csodálatos titok, melyet az egyedül örök és fenséges nagy Isten a nyomorgó földi ember számára oltalmul, útravalóul adott, Te édes fehérség, nagy szentség, Úr Jézus szent teste és vére az Oltáriszentségben!

Te vagy nekünk, családapáknak az egyedüli biztos támaszunk, menedékünk. Reád bizzuk gyermekeinket. Te nemcsak a mi lelkünket üdfted fel, de képességet, készséget adsz arra is, hogy a legnagyobb nehézséget, a gyermekek helyes nevelését igaz és jó úton keressük és végezzük. Te nélküled imbolygunk, mint az odvából kivert bagoly a napsü-

tésben, Veled biztos cél felé repülünk, mint ahogy a vándormadár száll ezer mérföldeken át melegebb országba, régi otthonába.

Te mutatod meg lelkünknek az igaz út ösvényeit. Te tanítod meg, mit kell tenni a családapának, hogy gyermekeit Isten szolgáivá és a mennyország örököseivé tegye.

Mi fogható fel a Te értékeddel, ó fenséges Oltáriszentség?

Hol van végül az a mágikus erő, mely a családot összetartja, annak minden tagját egyetlen élő szervvé teszi, mely nem engedi, hogy élettelenül hulljon le bármely tag a házasság szentsége által megszentelt család fájáról, mely egységessé, szentté, krisztusivá teszi a katolikus családot?

Ez a mágikus erő az Oltáriszentségben rejtőző Krisztus, ki csodálatos módon gondoskodik a törvényei szerint élő családokról épúgy, mint gondoskodik időtlen időnkig jegyeséről, a katolikus anyaszentegyházról.

Mert katolikus anyaszentegyház és katolikus család elválaszthatatlanok, egyik a másik nélkül fenn nem állhat.

Krisztus szentséges teste önt erőt, kegyelmet, életet a katolikus családba, mely nélkül az feltétlen elpusztul, széttörik, semmivé válik.

Krisztus teste a családok fenntartója!

Ó, mint kellene ezt átéreznie minden katolikus családapának és családanyának, mint kellene a Krisztussal való egyesülést legfőbb élet-principiumának tartania, vallania és követnie. Mily sok baj, bánat, tragédia tűnnék el a családok életéből, ha oda menekülnének, ahol egyedüli vigasztalást, támaszt, oltalmat találnak: az Úr Jézushoz az Oltáriszentségben.

És végül, micsoda csodálatos erőt tartogat s ad át a katolikus anyaszentegyház a szentáldozásban a katolikus családoknak, midőn a megholt hívek lelkeit is bevonja e csodálatos kegyelembe és részesíti őket az élők jámborsága által felajánlott teljes búcsú áldásaiban. Így a katolikus családok élő és megholt tagjai eggyé lesznek, együtt élnek síron innen, síron túl az Oltáriszentség nagy misztériumában.

Testvéreim! Ne vessük el magunktól könnyelműen az Úr Jézus drága szent testének vételében rejlő hatalmas isteni erőt, segítséget, hanem járuljunk hozzá édes bizalommal és testünk mindennapi tápláléka mellett tegyük az Oltáriszentséget lelkünk mindennapi táplálékává.

Katolikus családapák és családanyák! Ajánljuk bizalommal otthonukat, családjukat az Eucharisziában rejlő Krisztus oltalmába. Forduljunk mindennap gyermeki áhitattal az Oltáriszentségben levő isteni Üdvözítőhöz, mondván: «Édes Jézusom, köszönöm, hogy ma is eljöttél hozzám. A Te szent kezeidbe ajánlom szívemet, lelkemet, hitvesemet, gyermekeimet. Tartsd távol hajlékunktól mindazt a bajt, mely testünknek és lelkünknek ártalmára lehetne. Egészen Neked szentelem maga-

mat és enyéimet. Vezess, vezérelj, kormányozz és uralkodjál mindenkor a Te szent tetszésed szerint. Add meg nekünk a mindennapi kenyeret, adj békét és egyetértést, türelmet a küzdelemben, bizalmat és éberséget enyéim gondozásában. Őrizd meg őket minden bajtól, botránytól és csábítástól. Add, hogy mindannyian Isten félelmében növekedjünk és erényben gazdagodjunk s végül engedd meg azt, hogy a halálra jól elkészülvén, a Te szent Szined látására a magas mennyországba mindnyájan eljuthassunk. Amen.»

Az aranykapu előtt.

CSILLAGTALAN, sötét éjszakában titokzatos, magas aranykapu előtt didegve, elhagyottan, árván állok. Fáradtságos, hosszú út viharaitól csatakos a ruhám; tövisektől megtépett a lelke. Vágyva vágyom egy kis pihenés, melegség, szeretet után.

Odabenn — az aranykapu mögött — úgy mondják: gazdag és könyörületes szívé nagy úr lakik; sok szegény fáradt vándor talált már nála meleg fogadtatást. Merjek-e hát én is bebocsátásért esedezni?...

Ó csak ne lennék ennyire lerongyolódva, bemocskolva! Nagy úr előtt még a koldusnak is tisztességes mezben illik csak megjelennie. Ily állapotban bizonyára szeme elé sem bocsátanak a szolgák!...

A kulcslyukon át meleg fénysugár esik reám, s e fénynél olvashatom a felírást: Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtak vagytok?... Ó, hogy fázom, éhezem!...

— Bekopogtam-e?... Vagy tán magától nyílik meg a titokzatos ígéretekkel teljes, fényes kapu?...

Egyszerre arany fényárban úszom. Fáradt tagjaimról lehull a sáros, tépett ruha. Láthatatlan kezek hófehér, puha palástba burkolnak. Szívemig ható édes melegség járja át testemet-lelkemet és mennyei illatoktól megszűnik éhségem. Végre, mint szerény kis gyermeket az édesanyja, úgy emel magához és szorít jóságos kebléhez az aranyház nagylelkű ura.

S ez édes ölelésben elfeledve egész viharos multam minden gyásza, bűne, bánata...

De jaj! hiszen ez csak álom lehet. Egy óra múlva — legkésőbb holnap reggel! — felébredve, ismét ott künn állok majd a kapu előtt, megtépve, dideregve; — most már ezerszeresen elhagyottan, árván...

Ó, ne engedj el karodból, irgalmas Nagy úr!... És Ó fejemre teszi jobbját. «Ne félj, gyermekem. Akit szerető vágya Hozzám hozott, az Szívem házában marad és senki onnan többé el nem űzheti. Az én békém legyen veled.»

Benz-Csáky Ilona.

Harc a közömbösség ellen.

Tudjuk, hogy nehéz a Te munkád, kedves Elnök. Talán könnyíthetünk rajta a következőkkel:

1. Kérd meg a plébános urat, vagy valamelyik káplán urat, hogy minden évben egyszer az oltáriszentségről való valamelyik prédikáció után magyarázza meg a híveknek azt is, hogy *milyen nagy és Isten előtt kedves dolog az oltáregyesületbe tartozni.*

2. Ha van a községben népmisszió vagy lelkigyakorlat, kérd meg az azokat vezető főtisztelendő urakat, hogy *hívják fel valamelyik szentbeszédük végén a hívek figyelmét az oltáregyesületre.*

3. Ha van olyan pénz, amit az oltáregyesületnek szántál, vagy ha valaki kérdezi tőled, hogy egy-egy erre szánt összeget mi módon fordíthatna legjobban az Isten dicsőségére: *vegyétek meg nagyobb példányszámban az Örökimádás lapját és osszátok ki ingyen az emberek között.* Ki tudja, hova jut el a nyomtatott szó, ahova Ti nem jutottatok volna!

4. *Olvassátok el minden alkalommal a lapot az első betűtől az utolsóig* és beszéljétek az abban megjelent cikkekről az oltáregyesületi tagokkal és másokkal is.

5. Gondoskodjatok róla, hogy a *szentségimádási órák* belső áhitata és külső fénye *megragadja azokat, akik résztvesznek azokon.* E célból: gondoskodjatok a templom ragyogó tisztaságáról, ünnepi fényéről és megfelelő virágdíszről. Látogassátok *minden alkalommal* végig a községben lévő összes vallásos egyesületek vezetőit, kérvén, hogy vállaljanak imádási órát, amely alatt lehetőleg nemcsak egy-két személy, hanem *lehetőleg az egész testület mutassa be hódolatát az Úr Jézusnak.* Kérjük meg a hitoktató urakat is, hogy szentségimádási napra eső *hittanóráikban vigyék el a gyermekeket az Úr elé,* végeztesenek velük egy rövid közös imát, néhány éneket az Oltáriszentségről, tartsanak egy tizenötperces tanítást a legméltóságosabb Oltáriszentségről, a szentséglátogatásokról vagy a gyakori szentáldozásról, aztán adjanak időt egy kis csendes imára, végül vezesse őket az osztályba vissza, megtanítván őket a kettős térdhajtásra. — Hass oda, hogy *templomi énekkar alakuljon,* amely a szentségimádási napokon legalább három-négyszer szerepeljen. Kérd meg a plébános urat s az ő engedélyével a káplán urat és más papokat is, hogy az imádási órák valamelyikén — esetleg kettőn is — az oltáriszentségről való elmélkedéssel segítse a híveket az ájtatosságban.

6. Legnagyobb eréllyel őrködj azon, hogy az *oltáregyesületi tagok* valahogyan ne vegyék el a többi hívek kedvét az imádástól pl. azzal,

hogy másokat nem engednek a padba, szentáldozásnál előretolakodnak, körmenetekben előkelő helyet követelnek maguknak stb. Igaz, hogy szükséges az oltáregyesületi tagokat, amennyire lehet összetartani nyilvános és ünnepélyes kivonulásoknál, de nem szabad ennek érdekében megfedkezni a bennünket fokozottabban kötelező szerénységről és alázatosságról. *Semmi sem teszi a «nem hívők» szemében antipatikussabbá magát a vallást, mint ha a vallásos embereknél erénygőgöt, hiúságot és pöffeszkedést vesznek észre.*

Kedves Elnök, szeretettel kérünk, tedd meg ezeket és értesíts bennünket az eredményekről. Központi.

Oltáregyesületi élet.

Díszgyűlésünk napja gyönyörű emlékünknél marad. Nemcsak a katólikus nagygyűlések jelentősége nő évről-évre, hanem a mi eucharisztikus ügyeink iránt is — hála a «mindeneket magához vonzó» szentségi Jézusnak — mindig nagyobb lesz az érdeklődés. Ott voltak díszgyűlésünkön a püspöki kar tagjai: Szimrecsányi Lajos és Zichy Gyula gróf érsekek; a Szentatya budapesti követe, Orsenigo Cézár c. érsek és Radnai Farkas c. érsek; Glattfelder Gyula dr. és Mikes János gróf, megyéspüspökök; Horváth Győző dr. és Kriston Endre

felszentelt püspökök, a papok impozáns csoportjától kísérve. Ott volt Izabella főherceggasszony leányával, Gabriella főhercegnővel, őgróf Pallavicini Edéné elnöknő vezetésével az Oltáregyesület buzgó választmánya és terjesztőnői. A mindenünnen nagyszámban összesereglett tagokkal és nemtag érdeklődőkkel. Az Örökimádásban minden hely — a karzatok is — egészen be volt töltve. $\frac{1}{4}$ 11 órakor nyitotta meg az elnöklő egri érsek úr őccselenciája a gyűlést, igaz úgyszeretettől áthatott lelkes szavakkal. Rámutatott ama kötelességünkre, amellyel

az Örökimádás és Oltáregyesület alapítói, fölvirágzását lehetővé tevő munkásai iránt kell viseltetnünk. Imádságunk érettük is szálljon a szentségi Jézus trónja elé.

Mielőtt a hivatalos szónokok beszéltek volna, szólásra emelkedett *Orsenigo Cézár* ptolemaiszi érsek, a pápa követe. Latin nyelven olvasta fel üdvözlőbeszédét, amelyet *dr. Mészáros János* prelátnak, országos főigazgatónk tolmácsolt a díszgyűlésnek.¹

Ezután *P. Csávossy Elemér* jezsuita tartományfőnök mondott «a csodálatos eucharisztikus jelenlét» gondolatait tartalmazó igen lelkes beszédet.²

Mély hatást váltott ki *dr. Petró József* egri spirituálisnak külföldi példákkal illusztrált, az eucharisztikus kötelelességeket sürgető beszéde,³ szintúgy *dr. Fábian Gáspár* építész-mérnöknek csupa tüzzel és lelkesedéssel elmondott beszéde az Eucharisztia és családról.⁴

¹ Magyar fordításban lapunk vezetőhelyén leközöltük.

² E beszédet az Örökimádás egy későbbi száma fogja hozni.

³ Lásd az 5-ik lapon.

⁴ Jelen számunkban szintén leközöltük.

A gyűlés után áldás volt a legfőbbeségebb Oltáriszentséggel, amelyet *Szmracsányi Lajos* egri érsek tartott.

Este *dr. Saly László* p. kamarás vezetésével közös szentóra volt a papság és a hívek részére. A szónok igazán táborig magaslatoakra ragadta magával a lelkünket, amelynek örömet és imádságos hangulatát nagyban emelte a központi szeminárium növendékeinek gyönyörű éneke. Az éjjeli zárt szentésgimádáson 140 hölgy vett részt. Dicsőség és hála mindezért az eucharisztikus Jézusnak, aki ezen hála nyilatkozatunkat az ő kegyelmei alakjában ossza szét mindazoknak, akik e napon érette fáradoztak.

Kánter Károly áldott emlékét szeretettel őrizi az Oltáregyesület. Sírján mindig vannak virágok, amelyek az ő általa elhintett eszmék hajtásai. A boldogult egyik lelkigyermekétől cikket kaptunk «Galamblelkek» címmel, róla mondja el reflexióit. Bár november az ő halálának hónapja, helyszüke és a beállításnak megfelelő terjedelem más követelménye miatt jövő számunkra kellett hagynunk. Tudjuk, hogy akkor is szívesen fogadják olvasóink.

Tévedésből a meghívókon rosszul jelezte az iroda a novemberi választmányi és terjesztőnői gyűlést. Az előbbi nov. 9-én, az utóbbi pedig nov. 16-án; tehát a rendes időben lesz.

* * *

Könyvismertetéseket és apró híreket a jövő számunk fog hozni.

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**